

Разбира се, нашият дълг и нашата работа имаха твърде теснитѣ си рамки. Имаше голѣми началници, които навѣрно сега всичко следятъ, всичко знаятъ най-добре. Ние спокойно можехме да чакаме. Но ако безгрижието, ако това общо опиянение е достигнало и до тѣхъ, обзело е и тѣхъ? Положението си обяснявахме само съ предположения и налучквания. Предъ насъ предполагаме да има наши части, а ние сме резервъ. Добре. Но нима резервътъ предъ толкова близъкъ бой тъй трѣбва да се държи? Не бѣше ли по-добре войниците да напуснатъ селото и вѣнъ, въ полето, стегнати и готови, насѣдали около съставенитѣ пушки, да чакатъ? Кой не знае, какъ при голѣмитѣ маси отъ хора душитѣ нѣкакъ се допиратъ и разбиратъ, мислитѣ и чувствата се сливатъ и обединяватъ, подобно безбройнитѣ притоци на голѣма рѣка, и всички заживяватъ съ една широка, колективна душа. Събрани наедно, ние бихме чакали реда си въ трепетния ритъмъ на едно сърдце, въ упоението на една мисълъ. И тежко ни бѣше, когато гледахме какъ съ сжщата заразителностъ безгрижието преминаваше отъ едни на други, изнѣжваше и приспиваше тревожнитѣ инакъ души.

Слѣзохме въ село. Трѣбваше да отидемъ поне при нашитѣ войници. Спокойно, безъ да даваме поводъ за каквото и да било подозре-